

TTIP

XAVIER MAUREL
ECONOMISTA

AQUESTES SIGLES corresponen a l'Associació Transatlàntica de Comerç i Inversions entre la Unió Europea i els Estats Units; un projecte que fa un parell d'anys que es troba en difícil negociació i secretisme. Anys enrere es negociava en l'àmbit de l'Organització Mundial del Comerç (OMC), sempre amb resultats negatius. Els dos blocs econòmics citats tenen, cada un, un pes del 20% de l'economia mundial, sumant el 50% de tot el comerç inter-

nacional. L'associació de tots dos crearia una nova potència econòmica; sent el seu principal objectiu limitar el model de regulacions de la Unió Europea a favor del model liberal americà.

Els partidaris de l'Associació argumenten que els acords sobre liberalisme del comerç són, sempre, positius per al creixement econòmic, l'ocupació i els intercanvis de tots els qui hi participen. No expliquen, però, qui es beneficia del creixe-

ment; quina mena d'ocupació s'ofereix; i quins avantatges se'n treuen dels productes estrangers: monopolis, preus i qualitats. Els beneficis per a les empreses multinacionals són clars: disminuir el poder, ja escàs, dels estats "passant" de les regulacions establertes; promoure la privatització dels serveis públics; i reduir els estàndards de qualitat europeus.

Cal tenir present que el liberalisme americà és notablement diferent de l'europeu. Els controls de les empreses —com ha quedat provat en la, encara inexistente, regulació de bancs i altres entitats financeres— és mínim als EUA: obres i serveis públics de gestió privada, compres públiques (armament?), controls fitosanitaris, normatives tècniques, energia etc., tan diferent als països europeus. Com

es lliga una i altra manera de fer possibles la qualitat, la seguretat i el manteniment de les característiques pròpies de cada estat, especialment qüestions com la propietat intel·lectual i les indústries culturals?

De fet, els ciutadans americans són els primers a patir el sistema econòmic liberal del seu país.

L'economista Joseph Stiglitz, premi Nobel d'Economia, insisteix una i altra vegada en aquest fet. En el passat mes de maig, en el diari britànic *The Guardian*, ha alertat sobre la tàctica que estan emprant les corporacions en la protecció dels seus inversors, fins al punt que podran demandar davant els tribunals els governs, exigint rebre compensació plena per qualsevol reducció dels guanys futurs esperats, per raó

de canvis en les regulacions existents. És a dir: els governs estaran ben acollats.

El mecanisme a crear seria un arbitratge de diferències estat-inversor (Investor-State Dispute Settlement, àlies ISDS). El proper 10 de juny, l'ISDS serà motiu de votació al Parlament Europeu. Què votaran els nostres diputats europeus? Preneu nota i recordeu les paraules d'Stiglitz: "Les regles i regulacions determinen en quin tipus d'economia i societat viuen les persones. Regles i regulacions afecten el poder de negociació, amb importants implicacions per a la desigualtat, que és un problema creixent en tot el món".

Aquesta és la qüestió. La resta no és sinó el conte d'un idiota, ple de soroll i fúria que no significa res.